

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

Валерій КРАВЧУК

докторант Національної академії прокуратури України,
кандидат юридичних наук
valerwin@ukr.net

УДК 340.12:342.5

ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ У ФУНКЦІОНУВАННІ СУДОВОЇ ВЛАДИ

Громадський контроль у будь-якій демократичній державі є однією з важливих гарантій недопущення узурпації влади, зловживань владою та використання її на шкоду суспільства та держави. Право громадян контролювати владу, надавати оцінку ефективності діяльності органів публічної влади на сьогодні визнається головним фактором реального утвердження принципу народовладдя та визначальним чинником сильної демократії у державі.

Конституцією України визначено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Кожна з гілок влади має свої функції, завдання, систему органів, повноваження та особливості їх реалізації. Зазначене обумовлює і те, що механізми та форми здійснення громадського контролю за діяльністю кожної з гілок влади різні. У цьому сенсі особливо проблемним є питання громадського контролю суддів та судової влади, оскільки традиційні способи контролю за їхньою діяльністю здебільшого викликають деструктивний ефект, порушують роботу судів, не завжди досягають потрібного результату й перетворюються на різновид тиску на суддів.

Теоретичні та практичні питання громадського контролю за діяльністю різних органів влади досліджували такі вітчизняні вчені, як: О. Бондарчук, А. Бухане-

вич, Л. Гапоненко, В. Гаращук, С. Денисюк, О. Калінін, С. Косінов, Г. Пришляк, О. Савченко, О. Сушинський та інші. У юридичній літературі майже не було висвітлено специфіки громадського контролю судової влади, однак зазначена проблематика належить до кола наукових інтересів таких, зокрема, дослідників, як: В. Городовенко, П. Каблак, В. Малярєнко, О. Овсяннікова, С. Прилуцький. Також важливо зауважити, що на сьогодні помітне зростання суспільного запиту на ефективний громадський контроль за забезпеченням якісного та справедливого правосуддя, що привернуло увагу багатьох науковців до означених питань.

Метою статті є дослідження специфіки громадського контролю суддів та судової влади, визначення предмета і меж такого контролю у контексті відновлення довіри українського суспільства до судових інституцій, а також правовий аналіз його нормативного забезпечення та напрямів прояву.

За умов належного розвитку громадянського суспільства суд існує як цілісне і багатофункціональне явище, як органічна єдність громадського й особистого, політичного та правового, соціального й духовного. Іншого змісту набувають питання взаємодії суду та інститутів громадянського суспільства, механізмів, які надають можливість суду трансформуватися із суто державного (а отже, і політичного) інституту в соціаль-

ний, що є, власне, для нього природним статусом. Один із засобів забезпечення такої взаємодії є громадський контроль за судом [1, с. 144].

Цілком справедливо стверджувати, що громадський контроль за судовою владою може дати поштовх до створення ефективної та справедливої судової системи, адже це – суттєвий фактор демократизації будь-якої інституції. Однак сутність такого контролю не повинна зводитися лише до розуміння цього терміна, традиційних методів його реалізації, а має розглядатися як взаємодія влади та громадськості через налагодження сталих і дієвих способів взаємодії та комунікації [2, с. 94].

С. Прилуцький громадський контроль судової влади розглядає як компроміс між державою та громадянським суспільством у питаннях організації судової влади та здійснення правосуддя, що забезпечує досягнення незалежності суду. Відповідно до зазначеного громадський контроль у цій сфері може мати дві форми: пряму – забезпечується через безпосередню участь представників громадянського суспільства у здійсненні правосуддя (народних засідателів, присяжних) та опосередковану – забезпечується через відкритість та гласність судочинства, можливість доступу громадян і засобів масової інформації до судової інформації та її об'єктивне висвітлення [3, с. 348–349]. Водночас пряма участь громадян у відправленні правосуддя, окрім безпосереднього здійснення ними громадського контролю за судовою владою та вираження суверенної волі народу у сфері правосуддя, має ще одну важливу складову – поширення присяжними та народними засідателями позитивних правових ідей, напрацьованих у суді при вирішенні судових справ.

Аналізуючи філософсько-правову основу контролю народом судової влади, В. Бігун увів у науковий обіг термін «судова демократія», який окреслює режим здійснення судової влади, за якого народ бере участь у ньому безпосередньо або опосередковано (зокрема, у таких процесах, як вибори суддів, «народний контроль» за судами, анулювання присяжними закону тощо). Вчений зауважує, що тлумачення судової влади як

частини єдиної державної влади не є єдино можливим. Пошук шляхів ефективної реалізації загального принципу народовладдя у відправленні правосуддя формує чітке розуміння того, що суд – не певна форма влади. У демократичній державі реалізація принципів справедливого правосуддя можлива лише тоді, коли суд перебуватиме «по той бік» влади. Суд є механізмом, за допомогою якого народ має можливість здійснювати свою владу у формі контролю, беручи участь у ньому як присяжний засідатель [4, с. 23, 105]. Таким чином, максимальне наближення суду до громадянського суспільства може сформувати якісно нову концепцію відправлення правосуддя. Насамперед необхідно звільнити суд та суддів з-під «опіки» держави, від якої вони стають найбільш залежні. Як наслідок, суд із системи тріади гілок державної влади та, відповідно, об'єкта громадського контролю перетворюється на складову механізму забезпечення громадського контролю за органами державної влади. За такого підходу у разі протидії держави і особи суд стає вільним від політики та не захищає державний інтерес. Разом із тим практично досягти такого стану організації судової влади і відправлення правосуддя надзвичайно складно, тому ця ідея залишається актуальною лише на рівні концептуальних філософсько-правових обґрунтувань.

Цілком прагматичний у дослідженні актуальних проблем судової влади В. Мальяренко, який звертає увагу на той аспект, що нині, окрім можливості притягнення судді до кримінальної чи дисциплінарної відповідальності, відсутній будь-який інший контроль за забезпеченням законності судових рішень. На його думку, необхідний громадський контроль за діяльністю конкретного судді. У зв'язку з цим вчений пропонує запровадити механізм ревізійного скасування неправосудного судового рішення, що набрало чинності, за відсутності скарг [5, с. 44].

Проте вважаємо, що такий спосіб громадського контролю судової влади не буде ефективним, а будь-яке позапроцесуальне скасування судового рішення породжує інші загрози: 1) неостаточність судового

рішення; 2) зниження авторитету судової влади; 3) створення важелів впливу на незалежність судді.

Однак ефективний контроль громадськості за судом може бути забезпечений завдяки: відкритості (публічності та гласності) судового розгляду; інституту відводу суддів за ініціативою учасників процесу або самих суддів; участі народу у здійсненні правосуддя через народних засідателів і присяжних; обранню до складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та Вищої ради юстиції, окрім суддів, представників юридичної громадськості. Як слушно зазначає В. Городовенко, одним із засобів контролю за судовою владою є встановлення відповідальності за порушення суддівської дисципліни. Сама наявність законодавчого закріплення дисциплінарної відповідальності (підстав для виникнення, видів дисциплінарних стягнень) впливає на формування мотивів поведінки суддів, що стримує їх від порушень, чим і досягається контроль за суддями [6, с. 15].

Таким чином, у науковій літературі висловлюються різні думки щодо предмета, специфіки та меж громадського контролю за судовою владою. Разом із тим не можна погодитися з позицією деяких дослідників, зокрема Б. Бароніна, що соціальний контроль судової влади з боку представників суспільства повинен охоплювати справедливе застосування закону [1, с. 144]. Також складно реалізувати пропозицію С. Гладія щодо суспільного контролю якості судового рішення шляхом формування висновку про відповідність його пануючим у конкретно-му соціумі уявленням про справедливість вирішення певного соціально-правового конфлікту як соціального запиту до судової влади [7, с. 307].

На наш погляд, предметом громадського контролю не може бути безпосередня ревізія громадянами чи представниками громадськості судових рішень, оскільки специфіка функціонування судоустрою передбачає чіткий процесуальний порядок перевірки законності й обґрунтованості судових рішень у апеляційному та касаційному порядках. Тобто контроль якості судових рішень забезпечується власне системою

судової влади, а інші додаткові механізми завдають шкоди. Безперечно, не усі учасники суспільних відносин будуть згодні з певними судовими рішеннями. Тому предмет і межі громадського контролю за судовою владою повинні охоплювати насамперед такі основні напрями, як:

- реалізація принципу відкритості та гласності (*транспарентності*) відправлення правосуддя;
- реальна незалежність суду та суддів, які розглядають конкретну справу;
- доброчесність та етика поведінки суддів, які чинять правосуддя;
- процедура добору кандидатів на посади суддів та належні морально-етичні якості кандидатів;
- діяльність органів, що забезпечують функціонування судової влади.

Громадський контроль суду як процесу відправлення правосуддя повинен забезпечуватися відкритістю публічного розмірковування суддів, мотивацією конкретної правової проблеми, прозорістю техніки правового мислення, його прагматизмом, діалектичною аргументацією.

Наприклад, у США позитивну та головну роль у виробленні оптимальної моделі контролю народом за судовими процесами відіграв розвиток американського правового реалізму, згідно з яким право розумілося як технічний засіб для передбачення можливих рішень судів з конкретних справ, а удосконалення правової системи було спрямовано на пошук ефективних методів досягнення кращого розуміння населенням того, як функціонує процесуальний механізм, щоб зробити суд ефективним засобом соціального контролю, та досягнення тих цілей, які суспільство ставить перед нею [8, с. 12–13].

Як слушно зазначає О. Овсяннікова, умовою здійснення ефективного громадського контролю за судовою владою є її транспарентність (відкритість). Саме цей принцип визначальний у забезпеченні права на свободу слова, свободу переконань і вільне їх вираження. Питання транспарентності судової влади закріплені в міжнародних документах (ст. 10 Загальної декларації прав людини 1948 року, ст. 14 Міжнародного пак-

ту про громадянські та політичні права 1966 року тощо), а останнім часом активно впроваджуються у національне законодавство.

Тож транспарентність слід розглядати як інформаційну відкритість судової влади, що покликана виконувати такі функції: контроль з боку суспільства за незалежністю і справедливістю судочинства; створення умов для однакового застосування і дотримання закону, передусім судової практики; забезпечення процесуальної економії, що дає змогу громадянам повно й оперативно охопити як весь нормативний матеріал, так і правозастосовну практику. За змістом транспарентність судової влади – це сукупність суспільної інформації про її діяльність, вільний доступ до якої є необхідним та достатнім для задоволення потреби громадян в отриманні повного комплексу відомостей про діяльність суду як органу судової влади і суддів як носіїв цієї влади для здійснення відповідного контролю [9, с. 3, 9].

С. Прилуцький наголошує на тому, що прозорість і відкритість судової влади та правосуддя є необхідною умовою здійснення за ними ефективного громадського контролю. Публічність, чи відкритість правосуддя, – більш глибоке поняття, аніж просто гласне провадження судового розгляду чи оголошення вироку. За змістом вона – пріоритет громадянського суспільства над державою у судочинстві [10, с. 237, 239].

Наступним важливим напрямом громадського контролю за судовою владою є її незалежність як загалом, так і незалежність суддів, які розглядають конкретну справу. Практичний прояв принципу незалежності судової влади має суттєве значення для визнання судового рішення безстороннім та неупередженим. Зокрема, це положення ґрунтується на ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Тому ефективний громадський контроль за перебуванням суду та суддів під час відправлення правосуддя у стані незалежності та його підтвердження громадянським суспільством є вагомою підставою для отримання судовою владою довіри громадськості, на яку вона може опиратися при здійсненні своєї функції.

Тож незалежність суду – основна умова його безсторонності. Щодо безсторонності

суду існує дві вимоги: 1) суд не повинен бути суб'єктивно упередженим чи зацікавленим у результаті справи; 2) суд має бути безсторонний з об'єктивної точки зору, тобто має надати гарантії виключення будь-якого обґрунтованого сумніву стосовно його безсторонності. Згідно з положеннями Декларації щодо принципів незалежності судової влади суди вирішують справи на основі неупередженої оцінки фактів та свого розуміння права без неналежного безпосереднього чи опосередкованого впливу будь-якого походження [11]. Звідси логічний висновок: якщо суд не є незалежним та безстороннім (як наслідок залежності), він не здійснює судову владу, а отже – не здійснює правосуддя.

Незалежність – це не ознака, а реальний стан суду, судді, який має зберігатися у кожній справі, що розглядається судом. Тому незалежність слід сприймати як фактичну відсутність залежності судді від незаконного впливу, тиску або втручання, оскільки суд, який ухвалює рішення під впливом (тиском), в умовах втручання не є судом, не є носієм судової влади і не здійснює правосуддя.

Зважаючи на це, громадський контроль за судовою владою повинен включати моніторинг незалежності суду та суддів, що є демократичним запобіжником того, що суддя чинитиме правосуддя, перебуваючи під впливом або тиском та в умовах втручання у судовий процес. За таких обставин суддя має відкласти розгляд справи, доки не буде відновлено належні умови судочинства та стан його реальної незалежності як носія судової влади. Крім того, суддя повинен нести щонайменше дисциплінарну відповідальність, якщо приймає рішення під тиском або в умовах втручання з огляду на очевидну ймовірність скасування його рішення відповідно до практики Європейського суду з прав людини. Це важливі параметри роботи судді, при дотриманні яких він може винести справедливе рішення, захищаючи права та свободи осіб, оскільки кожне судове рішення має ухвалюватися не з мотивів суспільної чи приватної доцільності, зручності, користі, а ґрунтуватися винятково на праві. Тому слушним є таке твердження:

«... з огляду на те, що суддя не творить, а констатує право, судова діяльність має бути незалежною та вільною» [12, с. 307].

Доброчесність та етика поведінки суддів, які чинять правосуддя, також є предметом громадського контролю за судовою владою. Для того, щоб рішення суду було авторитетним, морально-етичні якості судді, який його ухвалює, мають бути належними. Це забезпечує початкову легітимність судді та в подальшому – функціональну.

Згідно з п. 20 Рекомендації CM/Rec (2010) 12 судді не можуть ефективно здійснювати правосуддя без довіри громадськості, адже вони є частиною суспільства, якому служать [13]. Тому у міжнародно-правових документах довіра громадськості до судової влади й повага до неї розглядаються як гарантії ефективності судової системи. Кожен суддя й судова влада в цілому можуть досягнути та підтримувати легітимність, лише маючи довіру громадськості. Окрім доброчесності судді, етики його поведінки та вияву високоморальних якостей, вона досягається й шляхом ефективного виконання кожним суддею своєї роботи [14, с. 10–11].

Тож статус суддів як носіїв судової влади включає й відповідні моральні вимоги. Особливість професії судді з позиції етичних вимог полягає в наявності морального права вирішувати долю інших людей. Наділення правом бути суддею означає надання йому громадської довіри, для збереження якої суддя повинен додержуватися загальноновизнаних моральних вимог. Громадський контроль доброчесності судді, дотримання ним етичних вимог надає можливість усунути сумніви в безсторонності судді [6, с. 14]. Тому поведінка судді стає предметом громадського контролю не лише під час виконання ним своїх функцій, а й в особистому житті. Це справедливо і не може розглядатися як порушення особистого простору судді, оскільки судді наділяються широким колом повноважень.

Слід зазначити, що з прийняттям нового Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» (новий Закон) суттєво розширено можливість громадського контролю суддів та судової влади [15].

Так, згідно з п. 3 ч. 7 ст. 56 нового Закону кожен суддя зобов'язаний, окрім декларування свого майнового стану, подавати декларації про його доброчесність та родинні зв'язки, які стають доступними для загалу через оприлюднення на офіційному веб-сайті Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. У декларації родинних зв'язків судді подаватимуть відомості про близьких осіб та родичів, які обіймають відповідальні державні посади. Ця інформація допомагає виявити конфлікт інтересів та попередити інші чинники можливої упередженості суддів при виконанні ними своїх повноважень. У декларації доброчесності судді міститиметься перелік тверджень, правдивість яких він повинен задекларувати шляхом їх підтвердження або непідтвердження. Відомості, подані у декларації, після її опублікування стають предметом громадського контролю і за відсутності доказів іншого твердження судді вважаються достовірними, що підтверджує доброчесність судді та забезпечує йому громадську довіру.

Також у новому Законі передбачено створення громадської ради доброчесності з метою сприяння Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді, а також кандидатів на посаду судді критеріям професійної етики та доброчесності для кваліфікаційного оцінювання. Фактично це нова форма громадського контролю за судовою владою, головним завданням якої є збирання, перевірка та аналіз інформації щодо суддів і кандидатів на посаду судді (ст. 87 нового Закону). Запит громадськості на реалізацію такої форми контролю судової влади дуже високий, про що свідчить активне функціонування двох платформ перевірки декларацій суддів і статистичної інформації їх професійної діяльності, зокрема: 1) «ПроСуд» – створена інститутами громадянського суспільства «Центр протидії корупції», «Автомайдан», «Канцелярська сотня»; 2) «Чесно фільтруй суд» – створена у рамках всеукраїнського руху «Чесно», заснованого у 2011 році.

Ще одним важливим напрямом громадського контролю за судовою владою є контроль за додержанням законодавства

щодо добору кандидатів на посади суддів. З метою реалізації вказаного контролю передбачено, що представники громадських об'єднань мають право бути присутніми на кожному з етапів добору та під час перевірки робіт кандидатів на посаду судді у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України. Цей напрям громадського контролю також є гарантією формування якісного суддівського корпусу та перспективним для подальших наукових досліджень.

Підсумовуючи викладене важливо акцентувати увагу на таких положеннях.

По-перше, громадський контроль за судовою владою має свою специфіку, що суттєво відрізняє його від контролю за законодавчою та виконавчою владою. Такий контроль не може виявлятися у формі громадських протестів під час судових засідань (демонстрацій, мітингів, пікетів тощо), оскільки вони створюють загрозу одному з фундаментальних принципів правосуддя – незалежності суду. Консультативна рада європейських прокурорів в одному зі своїх висновків обґрунтовує, що окремі судові справи стають предметом ретельної уваги з боку ЗМІ і громадськості, часто супроводжуються критикою та спорами стосовно судових рішень. Зазвичай це трапляється, коли кваліфікація деяких злочинів відокремлена від дій, які могли б становити реалізацію свободи вираження поглядів або політичних свобод. Тому, зважаючи на відповідальність суддів за таке розмежування, такі судові процеси мають проводитися в спокійній атмосфері [16].

По-друге, за своєю правовою природою та змістом предмет громадського контролю суддів і судової влади повинен охоплювати: доброчесність, етику поведінки суддів, достовірність інформації, поданої суддями у своїх деклараціях; реалізацію принципу відкритості та гласності (транспарентності) відправлення правосуддя; реальне перебування суду та суддів, які розглядають конкретну справу, у стані незалежності (зокрема, шляхом виявлення фактів, що ставлять під сумнів їх незалежність у конкретній справі); процедури добору кандидатів на посади суддів та відповідність морально-етичним вимогам самих кандидатів; діяльність органів, що забезпечують функціонування судової влади.

По-третє, громадський контроль судової влади не може охоплювати у будь-якій формі позапроцесуальну ревізію судових рішень. Перевірка законності й обґрунтованості судових рішень може здійснюватися винятково у процесуальному порядку вищестоящою судовою інстанцією. Це головна передумова сильної, незалежної та безсторонньої судової влади, яка зможе забезпечити здійснення правосуддя найвищої якості.

Загалом зважаючи на наявну проблему громадського контролю судів і судової влади у функціонуванні судової влади, подальшого наукового дослідження потребують питання форм і методів такого контролю; вироблення та закріплення у законодавстві чітких механізмів громадського контролю у сфері відправлення правосуддя, що має практичне значення для забезпечення демократичного посилення ефективності судової влади.

Список використаних джерел:

1. *Баронін Д.Б.* Суд у системі суспільних відносин / Д.Б. Баронін // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2014. – Вип. 28 (Том 3). – С. 144–146. – (Серія «Право»).
2. *Каблак П.І.* Взаємовідносини судової влади та громадськості (правові і організаційні аспекти): дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.10 / Каблак П.І. – Львів, 2015. – 211 с.
3. *Прилуцький С.В.* Судова влада і громадянське суспільство: взаємозв'язок, місце та роль у правовій державі / С.В. Прилуцький // Правова держава. – 2010. – Вип. 21. – С. 342–351.
4. *Бігун В.С.* Філософія правосуддя: ідея та здійснення: моногр. / В.С. Бігун. – К., 2011. – 303 с.

5. *Маляренко В.Т.* Щодо головних проблем судової влади в Україні / В.Т. Маляренко // Слово Національної школи суддів України. – 2013. – № 1(2). – С. 39–49.
6. *Городовенко В.В.* Проблеми незалежності судової влади: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.10 / В.В. Городовенко. – Х., 2006. – 20 с.
7. *Гладій С.В.* Суспільство як суб'єкт легітимації судової влади / С.В. Гладій // Актуальні проблеми держави і права. – 2014. – № 74. – С. 303–309.
8. *Копоть В.О.* Концептуальні основи правового реалізму: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.12 / В.О. Копоть. – К., 2008. – 15 с.
9. *Овсяннікова О.О.* Транспарентність судової влади: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.10 / О.О. Овсяннікова. – Х., 2009. – 20 с.
10. *Прилуцький С.В.* Громадянське суспільство в механізмі судової влади та правосуддя: теоретико-правовий аспект / С.В. Прилуцький // Кримінальне право та кримінологія. – 2010. – № 1. – С. 236–243.
11. Декларація щодо принципів незалежності судової влади: прийнята Конференцією голів верховних судів країн Центральної та Східної Європи. – Хорватія, 14 жовтня 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/>
12. *Слободяник Н.* Зарубіжний досвід формування суддівського корпусу / Н. Слободяник // Адміністративне право і процес. – 2015. – № 2(12). – С. 300–310.
13. Рекомендація CM/Res (2010) 12 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки від 17 листопада 2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_a38
14. Позиція судової влади та її відносини з іншими гілками державної влади в умовах сучасної демократії: Висновок Консультативної ради європейських суддів від 16 жовтня 2015 року № 18 (2015) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rsu.court.gov.ua/rsu/218022/>
15. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII // Закон і Бізнес [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zib.com.ua/>
16. Роль суддів у захисті верховенства права та прав людини в контексті тероризму: Висновок № 8 (2006), схвалений Консультативною радою європейських суддів, документ № CCJE (2006) 3. – Страсбург, 8–10 листопада 2006 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://court.gov.ua/userfiles/visn_8_2006.pdf

Валерій КРАВЧУК

ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ У ФУНКЦІОНУВАННІ СУДОВОЇ ВЛАДИ

У статті досліджено специфіку громадського контролю у функціонуванні судової влади. Розглядається предмет і межі такого контролю у контексті відновлення довіри українського суспільства до судових інституцій. Проаналізовані нормативне забезпечення та основні напрями прояву громадського контролю у судовій сфері.

Ключові слова: контроль; громадський контроль; судова влада; судді; предмет контролю; довіра; незалежність.

Валерий КРАВЧУК

ОБЩЕСТВЕННЫЙ КОНТРОЛЬ В ФУНКЦИОНИРОВАНИИ СУДЕБНОЙ ВЛАСТИ

В статье исследуется специфика общественного контроля в функционировании судебной власти. Рассматривается предмет и границы такого контроля в контексте восстановления доверия украинской общественности к судебным институтам. Проанализированы нормативное обеспечение и основные направления проявления общественного контроля в судебной сфере.

Ключевые слова: контроль; общественный контроль; судебная власть; судьи; предмет контроля; доверие; независимость.

Valeriy KRAVCHUK

CIVIL CONTROL OVER FUNCTIONING OF JUDICIAL POWER

In the article has been researched specifics of public control of judges and the judicial authorities. The author has been considered the object and the limits of such control in the context of the recovery of the Ukrainian public confidence in the judicial institutions. Also the author has been analyzed the regulatory support and the guidelines manifestation of public control in the judicial sphere.

Keywords: control; public control; judicial branch; judges; subject of control; trust; independence.

